

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 101/2026-20

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **EX CREDIT, a.s.**, Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, Majerníkova 3/A, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B5-29Cb/218/2016 - 4714 z 21. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 29. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným uznesením mestského súdu (ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za dovolanie. Sťažovateľka žiada napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť mestskému súdu a priznať jej náhradu trov konania.
2. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo 7. októbra 2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 25. januára 2023 bola sťažovateľke ako žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi 462 677,44 eur s príslušenstvom.
3. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie a výzvou zo 14. júna 2023 bola okresným súdom vyzvaná, aby v lehote 10 dní zaplatila súdny poplatok za dovolanie 55 450 eur. Sťažovateľka poplatok nezaplatila a návrhom z 20. júla 2023 požiadala o oslobodenie od súdneho poplatku.
4. Mestský súd rozhodol uznesením zo 6. septembra 2023 tak, že sťažovateľke oslobodenie od súdneho poplatku nepriznal z dôvodu, že dostatočne nepreukázala svoje majetkové pomery.

Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodol sudca mestského súdu uznesením z 15. januára 2024 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

5. Následne mestský súd výzvou zo 16. januára 2024 opätovne vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie, čo nespĺnila, a podaním z 5. februára 2024 opätovne navrhla oslobodenie od súdneho poplatku na základe nových skutočností a zmeny majetkových pomerov.

6. Sudca mestského súdu konanie o tomto novom návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku zastavil uznesením z 20. decembra 2024 ako *res judicata*. Sťažovateľka podala 14. januára 2025 ďalší (v poradí tretí) návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodu nových skutočností a zmeny majetkových pomerov.

7. Vyšší súdny úradník uznesením z 12. februára 2025 konanie o podanom dovolaní sťažovateľky zastavil podľa § 10 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku.

8. Sudca mestského súdu napadnutým uznesením sťažnosť sťažovateľky proti uvedenému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o zastavení konania ako nedôvodnú zamietol. Podstatou sťažnosti sťažovateľky bolo to, že mestský súd mal najskôr rozhodnúť o návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov zo 14. januára 2025 a až následne mohol rozhodovať o zastavení dovolacieho konania.

9. Mestský súd napadnuté uznesenie odôvodnil tým, že sťažovateľke nebolo priznané oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie právoplatným uznesením zo 6. septembra 2023 v spojení s uznesením z 15. januára 2024. K tomu uviedol, že zákonná prekážka pre zastavenie konania uvedená v § 10 ods. 2 písm. e) zákona o súdnych poplatkoch je viazaná výlučne na pozitívne rozhodnutie o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku (priznanie oslobodenia od súdneho poplatku) podaného do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku. V tomto prípade bolo o takom návrhu žalovanej sťažovateľky podanom v rámci plynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku právoplatne rozhodnuté tak, že jej oslobodenie priznané nebolo. Potom ani opätovné návrhy sťažovateľky na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov túto prekážku nepredstavujú. Mestský súd tiež poukázal na závery ústavného súdu uvedené v uznesení sp. zn. I. ÚS 33/2025 z 30. januára 2025, v zmysle ktorých nie je možné opakovane rozhodovať o ďalšom návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku, keďže opätovná, resp. ďalšia žiadosť podaná po právoplatnosti uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov je bez ďalšej relevancie a súd nemá v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania (pre nezaplatenie súdneho poplatku) právomoc posudzovať a revidovať skoršie právoplatné rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov. Preto boli naplnené všetky zákonné podmienky pre zastavenie dovolacieho konania podľa § 10 zákona o súdnych poplatkoch.

II.

Argumentácia sťažovateľky a vyjadrenie odporcu

10. Podstatou argumentácie sťažovateľky je jej tvrdenie, že mestský súd sa mal najprv vysporiadať s jej posledným (v poradí tretím) návrhom na oslobodenie od súdnych poplatkov zo 14. januára

2025 a až tak rozhodovať o zastavení konania o dovolaní. Preto napadnuté uznesenie porušuje jej právo na spravodlivý proces a odníma jej poskytnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*).

11. Sťažovateľka považuje výklad, že z hľadiska návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku rozhodujú iba majetkové pomery žiadateľa v čase návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý je podaný v lehote na zaplatenie súdneho poplatku, za formalistický. Takýto výklad podľa jej názoru neobstojí a je toho názoru, že zmena majetkových pomerov žiadateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov zakladá možnosť prelomiť právoplatnosť uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a nutnosť otázky dôvodnosti oslobodenia od súdnych poplatkov opakovane posúdiť. Podľa nej je teda potrebné posúdiť aj žiadateľom tvrdenú zmenu majetkových pomerov, ktorá nastala v čase od právoplatnosti nepriznania oslobodenia do rozhodnutia o zastavení konania, ak v tomto čase podal žiadateľ novú žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. V tomto zmysle poukázala aj na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Českej republiky.

12. Navyše, všeobecný súd rozhodol v priamom rozpore so svojím skorším rozhodnutím, ktorým podania opakovanej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov výslovne pripustil. V tejto súvislosti poukazuje na uznesenie mestského súdu č. k. B5-29Cb/218/2016-4570 z 12. novembra 2024, v ktorom všeobecný súd uviedol, že vo všeobecnosti možno konštatovať, že pomery strany odôvodňujúce oslobodenie od súdneho poplatku, resp. odôvodňujúce odňatie už priznaného oslobodenia, sa v priebehu sporu môžu meniť. Je preto v zásade prípustné, aby strana, ktorej súd nepriznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, žiadala o oslobodenie aj opakovane, avšak len za predpokladu, že sa pomery strany oproti pôvodnej žiadosti podstatne zmenili tak, že je dôvodným jej priznať oslobodenie od platenia súdnych poplatkov celkom alebo čiastočne.

13. Napokon sťažovateľka namieta, že uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 33/2025 z 30. januára 2025 je na predmetnú vec neaplikovateľné z dôvodu, že rozhodnutie ústavného súdu sa týkalo sťažovateľa – fyzickej osoby, ktorý tvrdil, že je osobou v hmotnej núdzi, čo preukazoval rozhodnutím Centra právnej pomoci, v ktorom je táto skutočnosť konštatovaná, a navyše nenamietal, že súd v jeho veci neskúmal oslobodenie od súdnych poplatkov *ex lege*. Ústavný súd tu navyše neposudzoval skutočnosť, že nová žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov je založená na zmene majetkových pomerov a tamojší sťažovateľ brojil proti zamietnutiu oslobodenia od súdnych poplatkov, a nie proti zastaveniu konania, nezohľadňujúc existenciu novej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov.

14. Mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti poukázal na to, že napadnuté uznesenie dáva odpoveď na všetky relevantné otázky týkajúce sa nevyhnutnosti zastavenia dovolacieho konania. Opačnou interpretáciou by sa pripustila možnosť neobmedzeného „zacyklenia“ konania o oslobodení od platenia súdneho poplatku, a to v prípade právoplatného nepriznania tohto oslobodenia, keď by nebolo fakticky možné dovolacie konanie procesne ukončiť za stavu podávania opakovaných žiadostí o oslobodenie od platenia súdneho poplatku, ktoré by boli odôvodňované zmenou majetkových pomerov sťažovateľa. Uvedená situácia nie je v civilnom sporovom konaní žiaduca.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

16. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie práva s ústavou najmä z toho hľadiska, či závery všeobecných súdov vyjadrené v napadnutom rozhodnutí sú dostatočne odôvodnené. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejme všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia. Ústavný súd preskúmava len to, či zákony neboli vyložené spôsobom, ktorý je svojvoľný (arbitráry) alebo ústavne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu takýchto právnych úprav (II. ÚS 348/08). Ústavný súd za protiústavné považuje tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (I. ÚS 301/06). Rovnako o takýto stav ide aj vtedy, ak závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 88/07).

17. Rozhodnutie mestského súdu, ktorým bolo zastavené konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku, spravidla (v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu) nemôže byť predmetom ústavnej ochrany, pretože aj keď sa jeho výsledok sekundárne dotýka účastníka konania, samotný „spor“ o oslobodenie od súdnych poplatkov vzhľadom na podstatu konania v zásade nedosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (II. ÚS 224/2018, II. ÚS 105/2018, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015). Rozhodovanie o tom, či sú splnené zákonom ustanovené podmienky, napríklad na oslobodenie od súdnych poplatkov, o následkoch nepriзнania oslobodenia od povinnosti zaplatiť súdny poplatok alebo o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, spadá výlučne do rozhodovacej právomoci všeobecných súdov. Je preto vecou judikatúry všeobecných súdov, aby vymedzila kritériá, z ktorých bude pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014).

18. Aj rozhodovanie všeobecných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok však musí mať zákonný podklad a nemôže byť výsledkom arbitrárneho prístupu či zjavne nesprávneho posúdenia situácie predpisom podústavného práva, ktorým je v tomto prípade zákon o súdnych poplatkoch. Zároveň musí odôvodnenie súdneho rozhodnutia jasne a zrozumiteľne poskytovať odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

19. Podstatou tejto veci je otázka následkov nesplnenia poplatkovej povinnosti ako vecnej procesnej podmienky, ktorá vyplýva z osobitného predpisu – zákona o súdnych poplatkoch, a to v súvislosti s nepriznaním oslobodenia od súdnych poplatkov. Podľa § 10 ods. 1 tohto zákona ak nedošlo k zaplateniu súdneho poplatku, ktorý bol splatný s úkonom, ktorý sa spoplatňuje, súd vyzve poplatníka, aby tento poplatok zaplatil, a to v lehote, ktorú mu súd na zaplatenie poplatku určí. Ak v určenej lehote poplatok nebude zaplatený, súd konanie zastaví. Nesplnenie poplatkovej povinnosti nemusí viesť k zastaveniu konania, ak je splnený niektorý z predpokladov podľa § 10 ods. 2 zákona. Jedným z týchto predpokladov upraveným v písmene e) tohto ustanovenia je aj skutočnosť, že *do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku* bol podaný návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorému súd vyhovel; ak súd návrhu vyhovie len sčasti, vyzve poplatníka na zaplatenie súdneho poplatku v takom rozsahu, ktorého sa oslobodenie netýka. Z týchto dôvodov je splnenie poplatkovej povinnosti tzv. podmienenou procesnou povinnosťou a odstrániteľnou vadou.

20. Z týchto východísk ústavný súd vychádzal aj pri posudzovaní predostretých sťažnostných námietok. Ústavný súd preskúmal obsah napadnutého uznesenia, aby v kontexte sťažnostných námietok zistil, či právne závery v ňom obsiahnuté sú ústavne udržateľné a zlučiteľné s obsahom práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

21. Po preskúmaní napadnutého uznesenia aj bez potreby detailného opakovania jeho záverov ústavný súd konštatuje, že ho nepovažuje za svojvoľné. Podstatné pre ústavný súd sú najmä tieto nesporné procesné skutočnosti: (i) prvostupňový súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku s náležitým poučením o následkoch jeho nezaplatenia, (ii) o jej následnom návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku podanom v lehote určenej na jeho zaplatenie právoplatne rozhodol negatívnym výrokom a (iii) sťažovateľka súdny poplatok v určenej lehote nezaplatila. Z opísanej procesnej situácie je zrejmé, že súd si splnil svoju zákonnú povinnosť vykonať potrebné úkony na odstránenie nedostatku procesnej podmienky (nezaplateného súdneho poplatku). Keďže všetky procesné možnosti nápravy boli vyčerpané a vada konania zostala neodstránená, zastavenie konania o dovolaní je preto zákonným následkom nezaplatenia súdneho poplatku za dovolanie.

22. Záver mestského súdu, že zákonná prekážka pre zastavenie konania uvedená v § 10 ods. 2 písm. e) zákona o súdnych poplatkoch je viazaná výlučne na priznanie oslobodenia od súdneho poplatku podaného do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku, nie je zjavne nesprávny. Je tomu tak preto, že zodpovedá nielen doslovnému výkladu tohto ustanovenia, ale aj jeho účelu a zmyslu v nadväznosti na ostatné relevantné ustanovenia zákona o súdnych poplatkoch. Je potrebné vychádzať z toho, že v zmysle § 5 ods. 1 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch poplatková povinnosť vzniká už *podaním dovolania* a že podľa § 10 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch je už *podaním dovolania takýto poplatok splatný*. Preto je logické a správne, že konajúci súd má pri rozhodovaní o ne/oslobodení od súdneho poplatku [§ 254 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)] vychádzať z pomerov strany, ktorá o oslobodenie žiada, *preukazovaných ku dňu vzniku poplatkovej povinnosti, resp. jej splatnosti*.

23. Právo na prístup k súdu nie je absolútne. Platenie súdnych poplatkov vo všeobecnosti nemožno považovať za porušenie práva na prístup k súdu. Ústava ani dohovor negarantujú právo na bezplatné súdne konanie (napr. IV. ÚS 144/04). Práve prostredníctvom inštitútu oslobodenia

od súdnych poplatkov sa má zabezpečiť, aby ekonomicky slabšie osoby nemali obmedzený prístup k súdnej ochrane. Ak súd v konkrétnej veci právoplatne a ústavne konformne dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov, nejde o obmedzenie, ktoré narúša samotnú podstatu práva na prístup k súdu. Z týchto dôvodov je správne, aby sa spôsobilosť strany zaplatiť súdny poplatok, a teda jej pomery zisťovali ku dňu vzniku, resp. splatnosti jej poplatkovej povinnosti. Týmto záverom napokon nasvedčuje aj znenie § 14 ods. 3 zákona o súdnych poplatkoch, podľa ktorého v sťažnosti proti rozhodnutiu o zastavení súdneho konania pre nezaplatenie súdneho poplatku nemožno namietat' skutočnosti, ktoré nastali po uplynutí lehoty na zaplatenie súdneho poplatku.

24. Strana konania teda buď spĺňa podmienky na oslobodenie od súdnych poplatkov a v dôsledku takého pozitívneho rozhodnutia nebude konanie (v tomto prípade dovolacie) zastavené, alebo jej pomery umožňujú zaplatenie súdneho poplatku (nie je od poplatku oslobodená), a teda konanie po zaplatení súdneho poplatku môže pokračovať. V oboch prípadoch je zaručené právo na prístup k súdu. Zmena pomerov strany v ďalšom priebehu konania je nerozhodná a nemá vplyv na takto už vzniknutú povinnosť platenia súdneho poplatku. Práve naopak, ak sa v priebehu konania preukáže, že pomery strany neodôvodňujú alebo neodôvodňovali oslobodenie od súdneho poplatku, súd oslobodenie (prípadne aj so spätnou účinnosťou) odníme (§ 254 ods. 2 CSP).

25. V predmetnej veci bolo potom potrebné vychádzať z právoplatných rozhodnutí mestského súdu o neoslobodení sťažovateľky od platenia súdneho poplatku za dovolanie. Ústavný súd dodáva, že pokiaľ bola sťažovateľka toho názoru, že uznesenie sudcu mestského súdu z 15. januára 2024, ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu zo 6. septembra 2023 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, porušuje jej právo na prístup k súdu, mohlo byť toto predmetom ústavnoprávneho prieskumu iniciovaného ústavnou sťažnosťou, v ktorom by sa ústavný súd zaoberal zlučiteľnosťou účinkov interpretácie a aplikácie predovšetkým § 254 ods. 1 CSP s ústavou, a to s osobitným zreteľom na to, ako súd vyhodnotil skutočné pomery strany odôvodňujúce oslobodenie od platenia súdnych poplatkov (m. m. I. ÚS 295/2020). Ústavný súd považoval z vlastnej rozhodovacej činnosti za preukázané, že sťažovateľka uvedené uznesenie sudcu mestského súdu z 15. januára 2024 ústavnou sťažnosťou nenapadla. Napokon, ani v tejto ústavnej sťažnosti nenamietala pochybenia prvoinštančného súdu pri rozhodovaní o návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku.

26. Na podporu správnosti ďalšieho záveru mestského súdu o nemožnosti rozhodovať o ďalšom návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku ústavný súd konštatuje, že opätovná, resp. ďalšia žiadosť podaná po právoplatnosti uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov je v danom prípade bez ďalšej relevancie. Mestský súd nemal v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení konania (pre nezaplatenie súdneho poplatku) právomoc posudzovať a revidovať skoršie právoplatné rozhodnutie o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov. To platí najmä v situácii, keď sťažovateľke nebolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov najmä z dôvodu, že dôveryhodne nepreukázala svoje pomery, resp. že neuviedla úplné a pravdivé údaje o svojich majetkových pomeroch (sťažovateľka v konaní o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v podstate tvrdila a osvedčovala výlučne svoje záväzky, avšak v konaní vyšlo najavo, že je vlastníčkou viacerých motorových vozidiel a zároveň v iných konaniach o sebe tvrdí a deklaruje svoju platobnú schopnosť a preukazuje, že disponuje pohľadávkami vo výške viac ako 36 mil. eur). V následných ďalších žiadostiach o oslobodenie sťažovateľka v podstate

len namietala závery súdov prijaté v konaní o oslobodenie od platenia poplatkov a uvádza aj niektoré ďalšie skutočnosti. Na také „uplatňovanie“ práva však nemôžu slúžiť ďalšie žiadosti o oslobodenie. Na preukazovanie majetkových pomerov (ku dňu vzniku poplatkovej povinnosti, resp. jej splatnosti – bod 22) je určené konanie o žiadosti o oslobodenie, resp. prípadné následné sťažnostné konanie proti prvoinštančnému rozhodnutiu. Sťažovateľka teda mala a mohla riadne preukázať svoje majetkové pomery v takom konaní.

27. Ústavný súd nevyklučuje, že aj v čase medzi rozhodnutím súdu o neoslobodení od platenia súdneho poplatku a okamihom, v rámci ktorého má strana (poplatník) splniť s tým súvisiacu poplatkovú povinnosť, môžu vzniknúť nepredvídateľné a náhle objektívne okolnosti (t. j. najmä také, ktoré nemajú pôvod v konaní alebo opomenutí poplatníka, resp. ktoré vzniknú nezávisle od jeho vôle alebo vnútorných pomerov), ktoré môžu mať vplyv na jej schopnosť zaplatiť súdny poplatok a ktoré tým môžu reálne zamedziť jej prístup k súdu, a teda ktoré môžu byť dôvodom na odlišné posúdenie splnenia predpokladov na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov. Samozrejme, to vždy za predpokladu, že v (prvej) žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov uvedie svoje úplné, pravdivé a hodnoverné majetkové pomery. Takéto situácie však budú vždy vecou individuálneho posúdenia v záujme zachovania práva na prístup k súdu.

28. Ústavný súd napokon poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 33/2025 z 30. januára 2025, v ktorom za obdobnej skutkovej situácie dospel k rovnakým právnym názorom. Argumentácia sťažovateľky, že uvedené uznesenie je na posudzovanú vec neaplikovateľné, preto neobstojí.

29. Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd konštatuje, že mestský súd napadnutým uznesením nemohol zasiahnuť do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa ústavy a jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa dohovoru, pretože toto rozhodnutie predstavovalo zákonný následok nezaplatenia súdneho poplatku za podané dovolanie. Ústavný súd tak uzatvára, že v tomto konkrétnom prípade nie je napadnuté uznesenie mestského súdu žiadnym excesom z požiadaviek kladených na spravodlivý proces a nedošlo ním ani k vybočeniu z princípu spravodlivosti, ktoré by mohlo nadobudnúť ústavnoprávnu intenzitu. Preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Robert Šorl
predseda senátu